

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον παρουσιάσθη ἐνώπιόν του εἰς ἀξιωματικούς, λέγων ὅτι ἦτο κόμης καὶ ἀξιωματικός τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

— Καὶ πῶς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ Σας ἰδῶ σήμερον; τὸν ἐρώτᾳ ὁ Διευθυντής.

— Ἐρχομαι, ἀπαντᾷ ὁ ἀξιωματικός, διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀπολεσθέντος ἐνωτίου.

— Καὶ πῶς τοῦτο; ἐρωτᾷ πάλιν μὲ ἀτορίαν ὁ Διευθυντής τῆς Ἀστυνομίας.

— Ἡ νεκρὰ κυρία εἶπεν ἀμνηχανῶν ὁ ἀξιωματικός, ἡ ὁποία ἀπολαύει τῆς εὐνοίας τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος εἶνε ἀδελφή μου. Ὅλη ἡ χθεσινὴ ταραχὴ ἦτο περιττή. Τὸ ἐνώτιον δὲν ἐκλάπη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου, ἀλλ' ἐχώθη μέσα εἰς τὰς πτυχὰς τῆς μαντίλλιας τῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ μόνον του εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ ὠτός τῆς κατὰ τινα σφοδρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς. Ὅταν ἐπίστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξεδύθη εὔρε τὸ ἐνώτιον τῆς. Νὰ το

Καὶ ἐπαρουσίασε πράγματι εἰς τὸν Διευθυντὴν τὸ ἐνώτιον, ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἐρχομαι λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικός νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὸ ἄλλο ἐνώτιον. Ἡ ἀδελφή μου καὶ—δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου—ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπίσης ἐπιθυμοῦν νὰ μὴ γεννηθῇ κανὲν σκάνδαλον ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἀφ' οὗ τὸ τοιοῦτον εἶνε περιττὸν μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ παραπεσόντος ἐνωτίου.

Ὁ διευθυντής ἐχάρη πολὺ ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λεπτοῦ τούτου ζητήματος, παρέδωκεν εἰς τὸν κόμητα καὶ τὸ δεύτερον ἐνώτιον καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν εἶχεν ἀδελφόν, ὅτι τὸ κλαπὲν ἐνώτιον δὲν ἀνευρέθη ποτέ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγινε θύμα ἐνὸς πονηροῦ ἀγύρτου, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἐκλεψε τὸ πρῶτον, εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ σφετερισθῇ καὶ τὸ δεύτερον ἐνώτιον. Ἡ τε κόμησσα καὶ ὁ Ναπολεὼν ὠργίσθησαν τόσοι κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε οὗτος μετὰ τινα καιρὸν ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ ν' ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας.

ΦΛ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἔρωσ εἶνε τῶν νέων βασιλεὺς καὶ τῶν γερόντων τύραννος.

*

Ὁ μετρίφρων ἁμοιάζει ἐνίοτε πρὸς τὴν πλάστιγγα, ἥτις κατέρχεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρος διὰ νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ λυρικῷ ἀγῶνι τοῦ 1889, τοῦ ὁποῖου ἡ κρίσις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἑστία, ἐπληθῆ συλλογὴ ποιημάτων φέρουσα τὸν τίτλον *Τραγούδια Ξεριτευμένου*. Ὁ ποιητὴς τούτων ἐν τῇ ξένῃ διατρίβῳ καὶ κρύπτων τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα ὑπὸ ψευδώνυμον εὐηρεστήθη ν' ἀποστείλῃ πρὸς ἡμᾶς ἀντίγραφον τῆς ἐπαινεθείσης συλλογῆς παρέχων τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν κατ' ἐκλογὴν ἐκ ταύτης ἐν τῇ Ἑστία. Εὐχαριστοῦντες τὸν ἄγνωστον ποιητὴν ἀρχόμεθα ταύτης ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύοντες πρῶτον τὸ κατωτέρω ποίημα ἔχον ὀλην τὴν ἀπείριστον χάριν δημόδους ἄσματος.

MANNA ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μιά μάννα πολυστένυχτη, χαροκαμένη μάννα,
Ποῦ εἶχε κόρη γιὰ σχολεῖο κι' ἀγόρι γιὰ τὰ ξένα,
Φιλᾷ τὸν γυιό της μὲ καϊμό, κι' ἓνα σταυρὸ τοῦ δίνει·
Σύρε, τοῦ λέει, ἔστὸ καλὸ μονάκριβο παιδί μου,
Πάρ' τὸ σταυρὸ γιὰ φυλάκτο, μαζί σου φύλαγέ τον,
Καὶ ἄν γυρίσης, φέρε τον σταυρὸ μαλαματένιο
Νὰ τὸν κρεμάσης ἔστὸ λαίμῳ τῆς ὄρφας ἀδελφῆς σου.
— Πάירνει τὰ μάτια του ὁ μικρός, ἔ τὴν ξεניתεῖα μισεῖει,
Κ' ἐκεῖ ποῦ τύχη ἐγύρευε, ἡ τύχη τὸν σιμόνει·
Πάρε, τοῦ λέγει, τὸ βουνοῦ ποῦ βλέπεις ἐμπροσθὰ σου,
Τὸ μονοπάτι ἀνεβαίνει, καὶ πίσω μὴ γυρίζης.
Ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἄν ἀνεβῆς, κατέβ' ἀπὸ τὴν ἄλλη,
Καὶ κάτω-κάτω μάλαμμα θὰ βρῆς γιὰ τὸ σταυρὸ σου,
Ποῦ θὰ κρεμάσης ἔ τὸ λαίμῳ τῆς ὄρφας ἀδελφῆς σου.
Τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ ἀρχίζει κι' ἀναβαίνει,
Περνοῦνε χρόνια δεκοχτὼ καὶ ἔ τὴν κορυφὴν του φθάνει.
Πάνω σὲ πέτρα ἄθισε, κι' ἀρχίγησε τὸ κλάμμα:
« Ἄλλοι ἔ τὴν δόλια μάννα μου π' ἀκόμα μ' ἀπαντέχει!
Ἄλλοι ἔ τὴν ἀδελφοῦλά μου ποῦ προῖκα περιμένει!»
Μὲ μαύρη καὶ βαρεῖα καρδιά τὸν κάτω δρόμο παίρνει,
Χρόνια περνοῦνε δεκοχτὼ καὶ κάτω κάτω φθάνει.
Βοῖσκει φλωριά καὶ μάλαμμα καὶ τὸ σταυρὸ χρυσόνει.
Πάירνει καρδίη ἄν πουλί, καρδίη χρυσομένο,
Φθάνει ἔστὸ σπῆτι τὸ παληρό, καὶ ἀνὰ δὲν εὐρίσκει!
Νὰ τάξῃ ἀσῆμι ἔ τοὺς ἀγίους ἔ τὴν ἐκκλησιὰ πηγαίνει,
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐγονάτιζε, κ' ἐκεῖ ποῦ προσκυνοῦσε,
Βγαίνει ἀπ' τὸ βάθος μιὰ φωνὴ καὶ τὴν καρδιά του σχίζει:
« Παιδί μου, ἄχ, πῶς ἄργησες, καὶ τώρα μεῖς ἀργοῦμε,
Καὶ τώρα μεῖς ἐπήγαμε ἔς ἀγύριστο ταξίδι!
Πάρε λιθάνι καὶ φωτιά κι' ἔλα χαριέτιέ μας
Καὶ βάλε τὸ χρυσὸ σταυρὸ ἔ τὴν ἀδελφῆ σου ἐπάνω.»
Πάירνει λιθάνι καὶ φωτιά, καὶ τὸ σταυρὸ μαζί του,
Κ' ἐπάνω σὲ δὺ μνήματα τ' ἄσπρα μαλλιὰ του σέρνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΚΡΥΟ ΦΙΛΙ

(Ἐἰς βρέφος.)

Ὅταν βλέπω τὰ γλυκὰ σου τὰ ματάκια
καὶ τὴν εὐμορφὴν ξανθὴν σου κεφαλὴν,
ἀπορῶ πῶς εἶχα πέσει τόση κάκια
καὶ γιὰ πρῶτον κρῦο σ' ἔδωκα φιλί.
Κᾶποτ' ὅμως ἡ ματιαῖς ὅπου μοῦ δίνεις
πῶς μοῦ φέρουν μιὰν ἰδέαν σκοτεινὴν!
Θᾶρθη μ' ἔμερα, παλληκᾶρι ὅταν γίνης,
γιὰ μιὰ ξένην ἡ καρδιά σου νὰ πονῇ.
Ἴσως θᾶχης ἄλιγη ἀγάπη καὶ γιὰ μένα·
τέτοια ἀγάπη ὅμως τί θὰ μ' ὠφελῇ;
Ἐπὶ ἄλλη θᾶχης τὰ ζεστά φιλιὰ δοσμένα
καὶ σὲ μένα κρῦο κρῦο ἓνα φιλί.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΕΥΛ